

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. október 1.
(csütörtök)

Szepesy László

TÖREKEDJ A TISZTESSÉGRE

Énekek: 245,1-3, 245,4-7

Alapige: Róm 12,17b
„… A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt.”

Imádkozzunk!

Valóban méltó vagy arra, mennyei Édesatyánk, hogy Téged tiszteljünk és imádjunk a Te személyedért, azért, aki vagy, bölcsességedért, hatalmadért, jóságodért, és azért a kegyelemért, amellyel hozzánk, bűnösökhöz fordulsz. Ahogyan megvallhattuk az énekben is, hogy kegyelmesen megtapasztaltuk, mit jelent a bűnből megszabadulni szent Fiad, Krisztus által vetett hitben, mert Te megkerestél, megszólítottál, magadhoz hívtál minket és könyörültél rajtunk, hitet adtál, hogy Benned bízzunk. Köszönjük Neked, hogy azóta is minden nap gondod van ránk. Méltó vagy arra, hogy minden nap Téged tiszteljünk és elhatározzuk magunkat, hogy szeretnénk nemcsak követni Téged, hanem ebben a világban, ahol számtalan út és rengetegféle gondolkozás, életforma van, mi csak Téged akarjunk egyedül és kizárólag megismerni, akaratoddal egyet érteni, és parancsaid szerint, szeretetben járva Krisztust követni. Kérünk, újítsd meg újból és újból ezt az elhatározást szívünkben, hisz oly sok vágy, oly sok kívánság, oly sok kísértés oltja ki ennek a tüzét, ezért kérjük, hogy újból és újból igéd által gerjeszd fel bennünk.

Ma este is add nekünk az igét, ahogyan hallhattuk: amely hasznos a mi tanításunkra, feddésünkre, megjobbításunkra és az igazságban való nevelésünkre, hogy felkészültek és tökéletesek legyünk minden jó cselekedetre, amelyben járatni akarsz minket. Add, Urunk, hogy Tőled hadd tanuljunk, nemcsak elméletben, hanem a gyakorlatban is. Így kérünk, hogy áldd meg a mai alkalmunkat is, tedd szívünket alkalmassá igéd befogadására, elhívésére és akaratod megcselekvésére. Kérünk, hogy az élő igét is hirdesd, add nekünk.

Mindezt szent Fiadért kérjük, Benne reménykedve és bízva, hogy nemcsak megáldasz bennünket, hanem magadat meg is dicsőíted a mi szívünkben. Köszönjük irgalmadat, kegyelmedet. Legyen áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

TÖREKEDJ A TISZTESSÉGRE

Igehirdetés

A mai alkalommal folytatjuk a Róm 12 tanulmányozását, mégpedig a 17. vers második felével. A vers első felében Isten arra szólított fel minket, hogy *„senkinek gonoszért gonosszal ne”* fizessünk. És ha ezt komolyan vesszük, ezt a felszólítást magunkra vonatkoztatjuk, akkor magától adódik a kérdés: akkor mégis mire törekedjünk? Mit tegyünk, amikor valaki gonoszul bánik velünk? Erre ad választ nekünk ez a rövid, de határozott útmutatás: *„a tisztességre gondotok legyen minden ember előtt”*. Három dolgot kell megértenünk ennek a felszólításnak a kapcsán. Először is beszélnünk kell arról, hogy mit is jelent ez a tisztesség. Másodszor: mire gondol az Úr, amikor azt parancsolja, hogy gondunk legyen erre. Harmadszor pedig: mit jelent ez a kiegészítés, és miért fontos, hogy mindezt minden ember előtt tegyük. Nézzük meg, mit mond ezekkel kapcsolatban a Szentírás, és hogyan magyarázza Pálnak ezt az egyszerű, de lényeges felszólítását.

1. Először is beszéljünk arról, mit jelent a tisztesség – ez a napjaink szóhasználatából, és sajnos a gondolkodásból is lassan eltűnő fogalom. Valljuk be, hogy manapság már keveset beszélünk tisztességről. Az itt szereplő görög szó (kalosz) több mindent jelent. Általában a szemmel látható szépet jelenti, azt, amiben gyönyörködünk. Elvontabb értelemben – az emberre is vonatkoztatva – a szép életet, viselkedést, azaz az erkölcsi jóságot is jelenti. Azt az életet, amelyben mindenki számára láthatóak a jócselekedeteink, amelyet ha megvizsgálnak – még a hitetlen emberek is –, azt fogják mondani, hogy ez egy tisztességes ember.

Mit mond tehát Pál apostol ezzel kapcsolatban nekünk? Azt, hogy amikor valaki rosszat tesz veled, tégy vele jót úgy, hogy az egyértelmű, látható és nyilvánvaló legyen. Így kellene válaszolnunk a minket ért rosszra. Miért olyan fontos erre odafigyelnünk? A hírnevünk, de elsősorban Isten dicsősége miatt. Mert bár fontos dolog, hogy Isten előtt tiszta legyen a lelkiismeretünk (ez a Vele való privát, személyes kapcsolatunkban lényeges), de arra is gondot kell fordítanunk, hogy életünk az emberek előtt rendezett és feddhetetlen legyen. Mert bár a legtöbb ember nem olvassa a Bibliát, de olvassák az életünket, és különösen is a cselekedeteinket. Figyelik, hogy egyes helyzetekben, különösen is akkor, amikor gonoszul bánnak velünk, hogyan reagálunk. És amikor egy hívő megbotlik, az ürügyet adhat az evangélium elleni támadásra, a hitének a támadására, de még egy gyülekezetet is támadhatnak, hogy egy ilyen embert befogadott. Ha egy keresztyén nyilvánvalóan tisztességtelenül él, az emberek könnyen nemcsak őt ítélik meg, hanem az egész keresztyén hitet is. Pál apostol erre és ennek ellenkezőjére hívja fel ebben az igében a figyelmünket. Azt írja, hogy a tisztességes élet Isten dicsőségét szolgálja. Mert nem azért kell tisztességesnek lennünk, hogy jó hírnevünk legyen csupán, és az emberek csodáljanak vagy éppen dicsérjenek minket. Éppen ellenkezőleg: a célunk az, hogy mások látva a keresztyén életünk jó gyümölcseit, amelyet a Lélek terem bennünk, Istenhez forduljanak, Őt dicsőítsék, felbuzduljanak a hitre és a jóra. A tisztességes életre törekvő hívő ember tehát nem azt mondja: vigyázz, mit gondolnak rólad az emberek, mert fontos, hogy jó legyen a megítélésed. Hanem azt mondja: vigyázz arra, hogy életeddel ne adj okot arra, hogy Krisztus nevét gyalázzák.

Ha röviden, tömören össze akarnám foglalni, akkor valahogyan így határoznám meg a tisztesség fogalmát: a tisztesség olyan tudatosan vállalt, Isten előtt igaz és az emberek előtt is láthatóan becsületes életvitel, amely mások épülését és végső soron Isten dicsőségét szolgálja, nem az emberek elismerésének megszerzését. Az Úrhoz

és az Ő parancsaihoz és az Ő útjaihoz való ragaszkodást jelenti minden helyzetben a tisztességes élet. Néhány bibliai példával hadd szemléltessem, mit is jelent ez, és hogy mennyi alkalommal jelenik meg ez.

Gondoljunk például József esetére, akit Potifár felesége, mikor négyszemközt voltak, el akart csábítani. Bár József tisztában volt azzal, hogy ha nem enged ennek a nőnek, annak komoly, súlyos következményei lehetnek rá nézve, és lettek is ugyebár (börtönbe került miatta), Ő azonban Istennek akart tetszeni, és nem ennek az asszonynak. Meg akarta őrizni a tisztességét az emberi kapcsolataiban. József tisztessége ebben az esetben sok mindenben mutatkozott meg: urához, Potifárhoz és Istenhez is, többek közt a hozzájuk való hűségében, parancsaik és tilalmaik megtartásában (mert ugyebár Potifár megtiltotta, hogy a feleségével kapcsolata legyen, az Úr pedig megtiltja a házasságtörést), valamint a testi-lelki tisztasághoz való ragaszkodásában. Röviden tehát József tisztességes maradt a hűségben, a tisztaságban és az engedelmességben az emberi kapcsolataiban.

A tisztességet azonban nemcsak az emberi kapcsolatokban élhetjük meg, hanem nagyon sokszor az anyagiakhoz kapcsoljuk. A tisztesség az anyagiak kezelése során abban mutatkozik meg, hogy becsületesen bánunk a pénzzel és a ránk bízott javakkal, azaz nem tulajdonítjuk el azokat, nem használjuk ki mások nekünk adott bizalmát, hogy valamit ránk bíztak, és ha lennének is tartozásaink, azokat mielőbb igyekeznénk rendezni. Két bibliai példát is hadd említsek ennek kapcsán. Az első Sámuel próféta esete, aki több évtizedig volt Izráel vezetője, bírája. Az 1Sám 12,1-5 arról számol be, hogy az idős Sámuel visszavonul ettől a szolgálattól, és elszámol a nép és Isten előtt. A 3-5. versben ezt mondja az idős próféta a népnek: *„Itt vagyok, tegyetek bizonyságot ellenem az Úr előtt és az Ő felkentje előtt”* – tanúskodjatok ellenem –*: „kinek vettem el az ökrét, és kinek vettem el a szamarát, és kit csaltam meg, kit sanyargattam, és kitől fogadtam el ajándékot, hogy amiatt szemet hunyjak? és viszszaadom nektek. Ők pedig feleltek: Nem csaltál meg minket, nem sanyargattál minket, és senkitől semmit el nem fogadtál. És ő monda nekik: Legyen bizonyság az Úr tiellenetek, és bizonyság az Ő felkentje ezen a napon, hogy semmit sem találtatok kezemben! Ők pedig mondták: Legyen bizonyságul.”* Sámuel tisztességes életéről nem csupán ő maga, hanem az egész nép is bizonyságot tett, tanúskodott. Mert a tisztességes életnek mások előtt is vállalható bizonysága van. Sámuel tisztességesen, elszámoltathatóan bánt a rábízott hatalommal, és nem élt azzal vissza. Ezt természetesen nemcsak egy ország vezetőire vonatkoztathatjuk, hanem minden emberre, akitől mások függenek valamilyen módon, akinek bármilyen hatalom adatik, amivel visszaélhet.

Azután ott van Pál apostol is, aki a 2Kor 8-ban arról ír, hogy az anyagiakban is tisztességesen akar eljárni. Ugyanis a gyülekezetek adományt gyűjtöttek az éhínségtől szenvedő többi gyülekezetnek, és ezt az adományt, ezt a több gyülekezet által összegyűjtött összeget Pál apostolra bízták, hogy vigye el nekik. Ő azonban tisztességes akart lenni, ezért minden gyülekezetből, ahol tartottak ilyen gyűjtést, maga mellé vett egy férfit, aki elkísérte őt ezen az úton, hogy szemtanúja legyen az adományok célba érkezésének. Miért tette ezt Pál? A 2Kor 8,20-21-ben válaszol nekünk: *„óvakodva, hogy senki se ócsárolhasson minket a mi szolgálatunk által való bőséges jótétemény miatt; Mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is”*. Látjuk tehát, hogy Pál apostol még a tisztességtelen pénzkezelés látszatától is óvakodott, nehogy emiatt érje támadás az általa hirdetett evangéliu-

mot és végzett szolgálatot. Tehát a Szentírás nagy hangsúlyt helyez a tisztesség megélésére az anyagiakban.

Azután a tisztesség a munkánk során is megmutatkozik, mégpedig abban, hogy hogyan végezzük el azt. A tisztesség a munkában azt jelenti, hogy becsületesen, lelkiismeretesen, legjobb tehetségünk és tudásunk szerint, a törvények betartásával, meg-bízhatóan végezzük a ránk bízott feladatot, akkor is, amikor senki sem ellenőriz minket. Erre nagyon jó példa volt Dániel, aki ugyebár magas pozíciót töltött be, ezért nagy volt a felelőssége is. Ellenfelei minden ügyét, munkáját, döntését és eljárását megvizsgálták (szabad mondani: cafatokra szedték), hibát kerestek, hátha találnak ellene bármit, amit ellene lehetne fordítani, hogy a hatalmától és a tisztségétől meg lehessen őt fosztani, de a Dán 6,4-5 szerint semmit sem találtak. Semmit. Mindenben hűséges volt, nem mulasztott el semmit, és semmilyen törvényt nem szegett meg. Ez azért elgondolkodtató, hogy egy ilyen magas pozícióban lévő ember ennyire tisztességesen végezte a munkáját, és ezt nem jóakarói, hanem gyűlölői voltak kénytelenek kimondani és elismerni, mert lehet így is végezni a munkát.

Továbbá a tisztesség a beszédünkben is megnyilvánulhat. Abban, ahogyan másokhoz szólunk, másokkal viselkedünk. A tisztességes beszéd igazmondásban, őszinteségben, a rágalmazás és a vádaskodás kerülésében, a másik iránti tiszteletteljes beszédben, az építő és szeretetteljes kommunikációban mutatkozik meg. A tisztességes embert szavahihetőnek tartják, ígéreteit komolyan veszik, építeni mernek rá. Fontos, hogy a szavaink, a beszédünk is ilyen legyen.

És bár még sorolhatnám a példákat, de már csak egyet szeretnék megemlíteni, az irgalmas samaritánus esetét, mert ő ugye segített egy haldokló, félholtra vert zsidón, bár ő samaritánus volt, a zsidók által gyűlölt nép tagja. Azért említem meg őt, mert a tisztesség nem pusztán azt jelenti, hogy nem teszek rosszat, hanem azt is, hogy kész vagyok jót tenni, és ő erre példa. Ez az, amire Pál apostol által Krisztus felszólít minket. Arra, hogy *„senkinek gonoszért gonosszal ne”* fizessünk, hanem mindenkivel tisztességesen bánjunk. Összefoglalva tehát a tisztesség megmutatkozhat hűségünkben, tisztaságunkban, pénzügyi dolgainkban, munkánkban, beszédünkben, más emberekkel való bánásmódunkban, igazságosságunkban. Ezeket a bibliai példákat látva értjük szerintem, hogy mire gondol az Úr, amikor felszólít arra, hogy a tisztességre gondunk legyen.

2. Ezek után, másodszor arra a kérdésre válaszoljunk, hogy mit is jelent erre a tisztességre gondot viselni, hiszen erre szólít fel bennünket az Úr. Az itt szereplő görög kifejezés, amit Károliék így fordítottak, hogy *„gondotok legyen”*, azt jelenti szó szerint, hogy előre gondolkodni valamiről, előre gondolni valamire. Mert aki valamiről gondoskodik, az általában nem rögtönözve teszi ezt, hanem előre gondolkodik róla, gyakran megtervezi, mit hogyan tegyen, hogyan gondoskodjak akár a családomról, akár a rám bízottakról vagy bármi másról. Nagyon triviális példa a bevásárlás. Célszerű azzal kezdeni, hogy az ember otthon már előre gondolkozik, és listát készít, hogy mire van szüksége, hogy amikor már a boltban van, tudja, hogy mit vegyen le a polcról, mert már előre átgondolta azt. Mennyivel egyszerűbb ez! Lehet rögtönözni is természetesen, de egyszerűbb. Ez különösen is fontos gondolata az igének, mivel nagyon sokszor mi, hívők hirtelen reagálunk a minket érő dolgokra, különösen a gonoszokra. Gyakran inkább az adott érzelem, ami eluralja szívünket, és az indulat határoz meg minket, mintsem a megfontoltság, annak az elhatározása, hogy én valami szerint akarok cselekedni ebben a helyzetben. Pál arra hívja fel a figyelmünket, hogy

a tisztesség nem olyasmi, amit majd alkalomadtán, rögtönözve elővehetünk. Nem elég csupán abban reménykednünk, hogy majd a megfelelő pillanatban helyesen fogunk cselekedni. Természetesen történik ilyen is, Isten Lelke ezt is meg tudja adni, de ez a felszólítás másra mutat. Pál tudja, hogy az emberi szív hajlamos a rosszra, különösen akkor, amikor indulatba jön, amikor bántják, amikor veszélyben érzi a saját érdekeit, amikor gonoszsággal szembesül. Ezért amikor a tisztességről és a gonosz viselkedésre adott reakciónkról beszél, nemcsak a cselekedeteinkre helyezi a hangsúlyt, hanem arra, hogy előre gondolkodjunk, előre készüljünk fel az ilyen helyzetekre, és előre határozzuk el, hogyan szeretnénk ezekben követni az Urat.

Ez egyfajta önfegyelmet is jelent természetesen, küzdelmet az óemberünkkel, és elköteleződést Isten iránt. Ezért kezdődik a Róm 12 azzal, hogy szánjuk oda teljesen magunkat Istennek. Legyen bennünk ez az elhatározás, ez az akarat, ami nyilvánuljon meg konkrét dolgokban.

Gondoljunk egy egyszerű példára! Valaki mond nekünk egy bántó megjegyzést. Mi történik ekkor? Az óemberünk hirtelen haragra gyúl. Érezzük, hogy feszültek leszünk. Lehet, hogy már készen is van a válaszunk. Eszünkbe jut valami, amivel visszavágnatunk, amivel fájdalmat okozhatunk a másiknak. Ha ez vezet minket, akkor ezt is tesszük. És utána mivel mentegetjük magunkat? Azzal, hogy nem tehetek róla, ilyen vagyok, hirtelen természetű. De vajon valóban nem tehetünk róla, és nem tehetünk ellene semmit? Vajon a hirtelen indulatainknak kell meghatározniuk a cselekedeteinket hívő emberként? Az ige arra hív bennünket, hogy ne elégedjünk meg ezzel a magyarázattal, és ne bújjunk emögé. Ha tudjuk magunkról, hogy bizonyos helyzetekben könnyen elveszítjük a türelmünket, akkor éppen ezekre a helyzetekre kell előre felkészülnünk. Ha tudjuk, hogy egy bizonyos emberrel nehéz békességben lennünk, akkor nem várhatjuk meg, amíg újra összeütközésbe keveredünk vele. Már előre imádkoznunk kell azért, hogy Isten őrizze meg ettől a szívünket. Előre el kell határoznunk, hogy nem akarunk indulatos szavakkal válaszolni. Előre végig kell gondolnunk, hogyan tudunk igazat mondani a minket bántóknak anélkül, hogy közben megaláznánk őket. Részben ezt jelenti az, hogy tudatosan keresztyénként akarunk élni. A tisztességre előre gondolkodjatok – mondja Pál. A tisztességre gondot viselni annyit jelent, hogy komolyan vesszük saját bűneinket, gyengeségeinket, és nem bízzuk a véletlenre a reakcióinkat, hanem gondolkozunk ezekről, és az igéből útmutatást veszünk az Úrtól, hogyan reagálhatnék másként. Megérteni az Úr akaratát, mit jelentene abban a helyzetben az Urat követni, a tisztességre törekedni.

Mert sokszor, Testvérek, tudjuk, mi a helyes, de amikor eljön a pillanat, mégis mást teszünk. Miért? Mert gyakran megelégszünk azzal, hogy csak tudjuk elméletben, mi a jó, de ez nem elég. Szükségünk van arra is, hogy a gondolkodásunkat, a szívünket és a szokásainkat is Isten igéje formálja át.

Utaltam rá, hogy a Róm 12 elején Pál erre szólít fel bennünket: szánjátok oda magatokat Istennek élő, szent és Neki tetsző áldozatul, és változzunk meg elménk megújulása által. Nem véletlenül kezdődik ezzel ez a fejezet. A keresztyén élet nem csupán néhány külső szabály megtartása. Isten az egész életünket át akarja formálni. Meg akarja újítani a gondolkodásmódunkat, hogy előre is gondolkodjunk, hogy másképp tekintsünk a konfliktusainkra, a sérelmeinkre, a kapcsolatainkra és a felelősségünkre. Hogy előre készüljünk arra, hogy gonoszul fognak velünk bánni, mert ezt az Úr előre megmondta, és hogy mi ismerjük azt a választ, hogy mit akar az Úr, hogy abban a helyzetben cselekedjünk. A világ és óemberünk válasza az, hogy a go-

noszért gonosszal fizess. Az evangélium azonban más útra hív bennünket. Arra, hogy ne a pillanatnyi indulataink és bűnös szívünk, hanem Isten akarata vezessen bennünket. Ezért fontos az előzetes elhatározás. Elhatározhatjuk, hogy Isten segítségével nem fogunk minden sértésre azonnal válaszolni. Egyébként néha jó is csendben maradni, nem engedni a késztetésnek, hogy azonnal válaszoljunk. Vagy elhatározhatjuk, hogy előbb végig hallgatjuk a másikat. Vagy hogy nem mondunk ki mindent, ami az eszünkbe jut. Vagy hogy nem az lesz a célunk, hogy minden vitában miénk legyen az utolsó szó. Az, hogy ezekre törekszünk, az önfegyelem gyakorlását és az óember elleni küzdelmet jelenti. Az önfegyelem pedig nem azt jelenti, hogy az embernek nincsenek érzései. Nem azt jelenti, hogy soha nem lesz mérges, soha nem fog fájni neki az igazságtalanság, vagy soha nem fogja bántani mások viselkedése. Azt jelenti, hogy nem engedi, hogy az érzései korlátlanul irányítsák a tetteit. Belátja, hogy az érzései közül rengeteg bűnös, és nem kell ezekre hallgatni.

Lehet, hogy haragszom, de nem kell bántó szavakat használnom a válaszomban. Lehet, hogy fáj, amit a másik mondott, de nem kell bosszút állnom rajta. Lehet, hogy igazságtalanul bántak velem, de nekem nem kell igazságtalansággal válaszolnom. A keresztyén ember nem érzéketlen ember, hanem olyan ember, aki az érzéseit is Isten elé viszi, és kéri, hogy Uram, Te formálj ebben is engem.

Van azonban még egy fontos szempont. Az előre elhatározott tisztesség nem csupán arról szól, hogy mit nem fogunk tenni, hanem pozitíve a jót fogjuk cselekedni. Fel kell készülnünk arra, hogy a gonoszt jóval viszonozzuk. Ez a különbség a puszta önuralom és a keresztyén jóság között. Az egyik csupán visszatart a rossztól. A másik arra is indít, hogy tegyél jót. És itt fontos megértenünk, hogy mindez nem pusztán akaraterő kérdése. Távol áll tőlem, hogy ezt akarjam sugallni a Testvéreknek. Nem arról van szó, hogy ha eléggé összeszedjük magunkat, akkor majd minden helyzetben tisztességesek leszünk.

Szükségünk van Isten kegyelmére, hogy Ő változtasson meg minket. Szükségünk van arra, hogy az igéje naponta formálja a gondolkodásunkat, lépésről lépésre. Szükségünk van imádságra, amelyben őszintén megvalljuk Isten előtt a haragunkat, a sértettségünket, a bosszúvágyunkat és a gyengeségeinket. Szükségünk van a Szentlélek munkájára, aki képessé tesz arra, hogy ne csupán a saját természetes reakcióink szerint éljünk, hanem Istenhez ragaszkodjunk, és Őt kövessük. Gondoljunk Zákeus esetére, aki egy tisztességtelen vámszedő volt. Mikor állította helyre Isten a tisztességét? Azután, hogy Isten gyermeke lett: visszaadta az ellopottat, és vagyona felét odaadta a rászorulóknak. Csakis Krisztus személye lehet ránk olyan hatással, hogy erre a tisztességre képesek legyünk, ezért nekünk folyamatosan Őhozzá kell ragaszkodnunk. A Vele való szoros kapcsolat az, ami átformál bennünket, és a tisztességes életre is ösztönöz és tanít.

3. Végül pedig, harmadszor, röviden beszéljünk arról, hogy miért fontos az, amit Pál a már felolvasott 2Kor 8,21-ben is mond, hogy *„… gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is”*, minden ember előtt. Ezzel egyrészt arra emlékeztet minket az apostol, hogy hívő életünk nem szorulhat be a gyülekezet falai közé: a családban, a munkahelyen, az iskolában, minden hétköznapi kapcsolatunkban is Krisztushoz tartozó emberek vagyunk és maradunk. Mindenki így is néz és vizsgál minket. Ezért különösen fontos, hogy szavaink és tetteink, a hitünk és cselekedeteink összhangban legyenek egymással és Isten akaratával. A tisztességre való törekvésünk mutatja meg azt, hogy az evangélium valóban életeket for-

máló erő, mert mi vagyunk rá a példák. Nem elég jó szándékú embereknek lennünk: úgy kell intéznünk ügyeinket, hogy azokban mások számára is látható legyen az egyenesség, a becsületesség és elsősorban Isten evangéliuma és kegyelme. Természetesen nem célunk, hogy elnyerjük mások elismerését, hanem csakis az, hogy Istent dicsőítő életet éljünk. Ez pedig konkrét dolgokban mutatkozik meg. Abban, hogy nem hirtelen adunk választ a bántó beszédre, azt jelenti, hogy képesek vagyunk önvizsgálatot tartani, amikor kritika ér minket, azt jelenti, hogy keressük a lehetőséget, hogy jót tegyünk másokkal stb. A tisztességre való törekvésünk lényege az, hogy Isten előtt akarunk élni.

Mindez azért lehetséges, mert Krisztus a tisztességünk alapja és egyben példája is. Amikor felismerjük saját kudarcainkat és bűneinket, nem kell reménytelenségbe esnünk. Jézus Krisztus nemcsak példát mutatott a szeretetre, türelemre és önuralomra, hanem magára vette bűneinket, és a kereszten megszerezte számunkra a bocsánatot és az új életet, amelyet Ő formál, Ő erősít. Ezért a tisztességre való törekvésünk nem Isten szeretetének kiérdemlésére irányul, hanem válasz arra a kegyelemre, amelyet Krisztusban megkaptunk. Mivel Krisztus megbocsátott nekünk, mi is törekedhetünk megbocsátani; mivel Ő irgalmas volt hozzánk, mi is irgalmasabbá válhatunk. Nem leszünk egyik napról a másikra tökéletesek, sokszor el fogunk bukni. De újból és újból megvallhatjuk bűneinket, rendezhetjük, amit lehet, és újra kérhetjük a Szentlélek segítségét és munkáját szívünkben.

A keresztyén ember reménysége tehát nem az, hogy mi már hibátlanok lennénk, hanem az, hogy Isten kegyelme formál minket. Előre gondolkodóvá tesz a tisztességre. Megmutatja az ige útján, mit lehet válaszolni akkor, amikor gonoszul bánnak velünk. És amikor legközelebb vissza akarnánk vágni valakinek, érdemes Krisztusra tekintenünk: arra a türelemre, irgalomra és bocsánatra, amelyet mi magunk is kapunk Őtőle. Így tanulhatunk meg másképpen válaszolni. Nem azért, mert a másik feltétlenül megérdemli azt, hanem azért, mert Krisztus kegyelme új irányt adott az életünknek, és gyermekeiként Őt szeretnénk követni és dicsőíteni.

Isten Lelke vezessen minket, és segítsen ebben, hogy *„a tisztességre”* gondunk *„legyen minden ember előtt.”*

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, ismersz bennünket, ismered a bűnös szívünket, óemberi természetünket, látod hirtelen reakcióinkat, amelyek nemcsak akkor érnek bennünket, amikor valaki gonoszul bánik velünk, hanem amikor mi úgy véljük, hogy valami igazságtalan volt, vagy valami nem szolgálta a javunkat. Hallod azt is, amit kimondunk, de ismered azt is, amit nem, és tudod jól, Urunk, hogy milyenek a hirtelen reakcióink.

Bocsásd meg, amikor miattunk káromoltatik a Te neved, vagy éppen gyülekezetünk közössége, vagy az a drága hit, amelyet Krisztusban adtál nekünk a mi üdvösségünkre.

Kérünk, könyörülj rajtunk, könyörülj, hogy a tisztességre gondunk legyen, hogy amikor olvassuk a Te igédet, ne csak addig a kérdésig jussunk el, hogy mit gondolhatunk másként Rólad vagy magunkról, vagy mit hihetünk el, hanem hogy mit cselekedjünk és mit tegyünk máshogyan. Kérjük a Lélek gyakorlati vezetését, hogy az igének ne csak hallgatói, hanem megtartói hadd lehessünk, és ezáltal akár a bűnbánatban, akár az engedelmességben, akár a türelemben, akár a jó megcselekvésében

is valóban felkészültek legyünk. És az igéd, a Te szavad hatékony eszköz erre, hisz kétélű kard, amely megöli az óemberünket, de ahogy hallhattuk, fel is készít minket minden jó cselekedetre. Kérünk, hadd lehessünk hűséges tanulóid és követőid.

Könyörgünk azért, hogy személyesen beszélj velünk, segíts átgondolni életünket, minden területét, mi az, amire ez az ige vonatkozik különösen is, mi az, amiben jobban kellene törekednünk a tisztességre: akár munkában, akár beszédben, akár másokkal való viselkedésünkben, akár bármi másban. Kérünk, hogy Te mutass nekünk utat, és adj szabadítást láncainkból, bűneinkből, és Te újíts meg bennünket, formálj egyre inkább Krisztushoz hasonlóvá.

Köszönjük azt is, hogy már ezt a munkádat végzed bennünk. Áldunk minden változásért, minden szabadításért, minden jóért, amit általunk véghez viszel. Szeretnénk, Urunk, őszinte alázattal kérni, hogy szeretteink, családtagjaink, barátaink, akik annyira fontosak nekünk, Téged lássanak meg az életünkön keresztül, ne minket dicsérjenek, hanem Benned higgyenek. És erről, kérünk, segíts nekünk bizonyságot tenni. Add, hogy gyülekezeti közösségünk is hadd erősödhessen meg ebben, hogy bárki, aki közénk jön, Téged akarjon megismerni, Benned akarjon hinni és bízni.

Eléd hozzuk betegeinket, gyászolóinkat, lelki terheket hordozókat. Te legyél az ő hordozójuk, Te könyörülj rajtuk, hitben erősítsd őket, és szabadítsd kegyelmed szerint.

Eléd hozzuk magyar népünket és egyházunkat. Kérünk, adj ébredést, Hozzád térést, és adj szolgákat, akiknek szívügyük ez. Tegyél minket is ilyenekké, hogy minden nap hirdessük az evangéliumot szavainkkal, és ahol szavakkal nem lehet, ott életünkkel. Kérünk, add ennek vágyát a szívünkbe, hadd égjen, kegyelmed táplálja, és a hálaadás indítson bennünket egyre inkább az eziránti elköteleződésre.

Így kérünk, maradj velünk minden egyes nap, áldd meg az engedelmességre való törekvésünket, bukásunkban a Hozzád térésünket. Kérünk, hűséges Pásztorunk, szólíts minket újból és újból, hiszen ha Te adsz nekünk fület a hallásra, szívet az értésre, azt ígérted, hogy a Te nyájad tagjai hallják a Te szavadat és követnek Téged. Kérünk, hogy ez a ma esti felszólítás se menjen el a fülünk mellett, hanem épüljön be szívünkbe, és valóban indítson minket Téged dicsőítő életre.

Kegyelmedben és szent Fiadban bízva kérünk hallgass meg!

Ámen.

245, 4-7

4. Hát vajon hogy lehetne, / Ó, Jézus, te drága kincs,
Hogy lelkem ne szeretne, / Holott nálad főbb jó nincs.
Csak te vagy a valóság, / Út, élet és igazság.
5. Szívem vallástételét / Jó lelkiismerettel
Megtartom, s adom jelét / Kegyes és szent élettel,
Hogy életem folyása / Légyen másnak lámpása.
6. Szent lábaidnál ülök, / Hallgatok törvényedre,
Bűnt utálok, kerülök, / Hogy lehessek kedvedre,
S megmutassam valóban: / Örül szívem a jóban.
7. Énnékem reménységem / Vagyon az én Uramban,
Hiszem: lesz üdvösségem, / Csak járjak jó utamban:
Ha követem világát, / Meglátom szent országát.